

Buletin Săptămânal al Bisericii Sfânta Cruce
5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302
www.sfantacruce.org - (703) 671-1919
Numărul 13 / 29 aprilie 2007

Duminica Slăbănogului

*Sfinții 9 mucenici din Cizic
Cuviosul Memnon
Duminica a 4-a după Paști*

Sfânta Evanghelie după Ioan

(Capitolul 5, 1 – 15)

După acestea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și turbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut.

Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: *Voiești să te faci sănătos?* Bolnavul I-a răspuns: *Doamne, nu am om, care să mă arunce în scăldătoare, când se turbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.* Iisus i-a zis: *Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.* Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla.

Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: *Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul.* El le-a răspuns: *Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă.* Ei l-au întreat: *Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă?* Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: *Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.* Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

Citiți din Sfânta Scriptură:

Sfânta Evanghelie după Ioan: Capitolele 4, 7 și 8.
Sf. Ev. după Luca: Cap. 9. **Sf. Ev. după Matei:** Cap. 5.
Faptele Sfinților Apostoli: Capitolele 10, 11, și 12.
Epistola catre Evrei a Sfantului Apostol Pavel Cap. 13.

Paraliticul – frumos model de răbdare

Sfântul Ioan Gură de Aur

Ce zice bolnavul? „Doamne om nu am ca să mă bage în scaldătoare, când se tulbură apa; că, până merg eu, altul se coboară înaintea mea”.

Iisus Hristos l-a întrebat deci și i-a zis: „*Voiești să fii sănătos?*” Ca noi să vedem aceste împrejurări. Și el nu-i zice: *Vrei tu ca eu să te vindec?* Fiindcă nu avea despre el o părere așa de mare, ci: „*Vrei să te faci sănătos?*” Sigur este totodată minunat în stăruință acest paralitic: după treizeci și opt de ani, nădăjduind în fiecare an să scape de boală, el a rămas în acest loc și n-a ieșit de acolo. Dar dacă nu era foarte răbdător, chiar când atâția ani nu l-ar fi lăsat, nădejdea unei așteptări noi nu l-ar fi alungat? Gândiți-vă cu ce grijă vegheau ceilalți bolnavi; căci nu se știa timpul în care va fi tulburată apa. Șchiopii și uscații puteau să vadă clipa; pe când orbii, ei puteau fi informați doar prin agitația generală.

Dar pentru ce Iisus Hristos, lăsându-i pe toți ceilalți bolnavi, se apropie de cel bolnav de atâția ani? Pentru ce-i pune el această întrebare „*Voiești să fii vindecat?*” Aceasta nu pentru a-l învăța că-i pune această întrebare, și că ea i-ar fi fost inutilă; ci pentru a face să se vadă stăruința acestui om, și pentru a ne arăta nouă că acela era motivul principal pentru care a venit el acolo la el. Să roșim deci, frații mei dragi, să roșim și să vărsăm lacrimi peste lașitatea noastră.

Acest om a stăruit treizeci și opt de ani, fără a obține vindecarea pe care o dorea, el n-o obține, și totodată nu renunță, și dacă nu obține acest har, aceasta nu se datora lipsei de grijă sau a buneivoințe; ci, fiindcă alții îl împiedicau, și se foloseau de forță față de el; pe când el nu s-a descurajat de loc. Noi, dimpotrivă, dacă stăruim zece zile să ne rugăm pentru a obține vreun har, nu mai avem nici aceeași râvnă nici același zel.

Noi care petrecem atâția ani pentru a obține o favoare de la un om, care nu ne temem pentru aceia de a merge chiar la război de a ne pune în pericol viața noastră, de a petrece zilele noastre în necaz și în mizerie, să ne punem la lucruri josnice și urâte, și care la sfârșit suntem lipsiți de frumoasele noastre speranțe, noi n-avem nici putere, nici curajul de a stăruii lângă Domnul nostru cu tot zelul și râvna pe care ar trebui s-o avem; cu toate că răsplata promisă este mult mai mare decât ne sunt chiar ostenele; „*Căci această nădejde zice Scriptura nu înșală*” (Rom. 5,5).

Și de ce chin nu ne facem noi vrednici purtându-ne așa? În sfârșit, dacă n-am avea nimic de așteptat, nici răsplată de primit, cinstea de a se întreține adesea cu Dumnezeu nu este ea una care egalează, care întrece toate bunurile închipuite?

Dar, veți zice voi, rugăciunea continuă nu este ea un lucru greu? Și ce! În lucrul virtuții nu este totul greu? Căci pofta însoțește păcatul, și grija virtutea. Iată, veți zice voi, încă, ce-mi insuflă mii de îndoieli.

Care este cauza? Creându-ne Dumnezeu ne-a dat o viață liberă de neliniște și de greutate; noi am abuzat de acest har, și fiind lipsiți de un așa de mare bine prin lașitatea noastră, noi am pierdut paradisul.

Iată pentru ce a făcut Domnul viața oamenilor grea și ostenitoare, și se poate spune că El se justifică față de neamul omenesc în acest fel: La început Eu v-am dat plăcerile, dar voi v-ați făcut mai răi pentru că Eu v-am dat să trăiți prin bunătatea pe care v-am dat-o; iată pentru ce v-am condamnat să trăiți în osteneală și în sudori (Fac. 3, 19).

Și cum această osteneală nu v-a împiedicat să faceți rău, El v-a dat încă și legea, care are multe prescripții, precum se pune frâu unui cal iute și nestăpânit pe care nu poate să-l ducă, căci așa fac dresorii cu caii lor. Ni s-a poruncit deci să ducem o viață ostenitoare fiindcă moleșeala are obiceiul de a ne strica.

În sfârșit, natura noastră nu poate susține o natură molatică, ci ușor cade de la nelucrare în păcat. Să presupunem că un om cumpătat și virtuos n-are nevoie să lucreze, și că totul îi vine lui dormind, această viață ușoară, la ce-l va duce pe el? Nu ne va face ea deșeți și nerușinați?

Dar pentru ce, ziceți voi, însoțesc atâtea plăceri păcatul, și atâtea griji și sudori urmează virtutea? Și ce merit veți avea voi, la ce răsplată veți avea voi dreptul, dacă virtutea n-ar fi grea și ostenitoare?

Că mulți oameni aș putea cita, care în mod natural urăsc femeile și fug de întâlnirea cu ele ca de un lucru urât! Spuneți-mi sunt aceia cei pe care-i numim noi curați sau cui îi vom da laude și cununile?

Nu desigur; căci curăția este o înfrânare, o victorie peste poftă, câștigată în urma luptei. La război acolo unde este lupta mai mare, acolo sunt cele mai strălucite trofee; dar când nu rezistă nimeni, este tocmai contrariul.

Sunt oameni care din natură sunt lași și nepăsători: vom spune noi că aceștia sunt oameni blânzi? Nicidecum: pentru aceasta Iisus Hristos deosebind trei feluri de oameni, îi lasă pe doi fără cununi, fără răsplăți, și-l face pe celălalt să intre în împărăție. (Mt. 19,12).

Dar, ziceți voi, la ce este bun viciul? Și eu zic: Cine este meșteșugarul lui? Este un altul care-l face, care pornește din voință? Dar, ziceți voi, ar trebui să nu fie decât oameni buni. Și ce îi este propriu omului de bine?

Nu-i așa că a veghea asupra sa însăși sau este de a dormi și de a sforăi în patul său? Și pentru ce veți zice voi, n-a fost stabilit el așa în natura noastră, ca noi să facem toți binele fără greutate și fără osteneală?

Cuvinte cu adevărat vrednice de animale și de cei ce-și fac Dumnezeu pântecele lor.

Dar, ca să știți că aceștia sunt ucenici lașilor și mândrilor, răspundeți-mi: Să presupunem aici un rege și un general de armată, și că pe când regele bea, se îmbată, și doarme, generalul câștigă multe trofee prin luptă grea, căruia îi vom atribui noi victoria? Care dintre cei doi va primi laudele acestei fapte frumoase, cine va gusta rodul?

Nu vedeți voi că inima se leagă mai mult de ceea ce a costat mai multe sudori și greutate? Domnul a amestecat greul cu virtuțile, cu care vrea să-l obișnuiască pe suflet, pentru acest motiv admirăm noi virtutea, deși încă n-o urmăm; și păcatul cu toate că-i foarte dulce, noi îl condamnăm.

Că dacă ziceți: Pentru ce nu-i admirăm noi pe cei ce sunt în mod natural buni față de cei ce sunt din voința lor?

Fiindcă este drept să preferi pe cel ce lucrează celui care nu lucrează. Și veți zice voi, pentru ce să lucrăm noi acum? Aceasta fiindcă voi n-ați știut să rezistați ispitelor odihnei.

Mai mult dacă se cercetează de aproape, se va vedea că mândria ne pierde în alt fel, și ne produce mai multă osteneală și greutate. Dacă vreți să-l ținem pe un om închis, sa-l hrănim singur, să-l îngărașăm, să nu facă nimic; dar să-l facem să se bucure de plăcerile mesei și ale patului; să-l facem să călătorească în plăceri fără întrerupere: va avea el o viață mai mizerabilă? Dar alt lucru este de a acționa veți zice voi și altul de a se osteni: și la început, fără a lucra omul putea acționa. Putea el? Desigur, el putea, și Dumnezeu o voia de asemenea. Dar voi sunteți aceștia care ați tulburat această ordine, căci Dumnezeu v-a rânduit ca să cultivați Raiul, el v-a dat simțirea voastră, dar fără a uni cu ea osteneala.

Dacă la început omul ar fi lucrat, Dumnezeu nu i-ar mai fi impus această greutate: omul, la fel ca și îngerii, poate în același timp să acționeze și să nu se ostenească, în sfârșit, că îngerii acționează, profetul vă învață, ascultați-l:

„îngerii Domnului cei tari la virtute, care faceți cuvântul Lui” (Ps. 102,20): sigur acum micșorarea puterii face lucrul greu, dar atunci noi eram într-o stare cu totul diferită: „Pentru că cine a intrat în odihna lui Dumnezeu s-a odihnit și el de lucrurile lui, precum Dumnezeu de ale Sale” (Evr. 4,10).

Prin această odihnă, Scriptura nu înțelege inactivitatea, ci lipsa lucrului, în sfârșit încă și acum Dumnezeu acționează, cum o spune Iisus Hristos: „Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez”.

Pentru aceasta, vă îndemn, alungând toată mândria, să îmbrățișăm virtutea.

Plăcerea pe care o aduce păcatul este scurtă, dar durerea pe care-o produce este veșnică: dimpotrivă, bucuria pe care o dă virtutea este nemuritoare, și osteneala trecătoare.

Virtutea, înainte de a împărți coroanele ucenicilor ei, îi alăptează și-i hrănește prin nădejde: păcatul dimpotrivă, înainte de condamnarea la chinuri, îi tulbură pe cei ce-l fac, întărâtă conștiința prin muștrările ei, teama și miile de neliniști.

Ori aceste greutăți nu sunt ele mai mari și mai grele osteneli decât toate sudorile împreună? Și chiar când s-ar putea elibera și n-ar simți decât pofta singură, nu este nimic mai rău și mai disprețuit ca această poftă. Ea apare și dispare imediat, ea se lingușește; înainte ca s-o ții, ea a fugit: înălțați, apreciați cât vrea pofta trupului, pofta mesei, pofta bogățiilor, în fiecare zi ea se uzează și se strică. Și cum la toate lucrurile acestea trebuie să se adauge chinul și pedepsele, este ceva mai nefericit și mai mizerabil ca cel care caută plăcerile?

Învățați din aceste adevăruri, să suferim totul pentru virtute; căci așa ne vom bucura de adevărata poftă, prin harul și mila Domnului nostru Iisus Hristos, căruia i se cuvine slavă, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

Fragment din: Comentarii la Evanghelia de la Ioan, Omilia 36.

Extras de la: <http://www.voscreasna.com/113/paraliticul-de-treizeci-si-opt-de-ani-frumos-model-de-rabdare-sfantul-ioan-gura-de-aur/>

Requiem pentru părintele Gheorghe Calciu

Loredana Călin

L-am cunoscut pe Părintele Calciu acum 10 ani, într-o seară de prohod înainte de Paște. Înconjurat de o mână de oameni, îi cânta lui Dumnezeu și fiului său, Iisus Hristos. În acești ani multe lucruri s-au schimbat în bisericuța din Alexandria, statul Virginia, din zona Washington D.C. Părintele a reușit să facă biserica neîncăpătoare, să atragă tinerii care pe vremuri preferau petrecerile, să îi încurajeze să își întemeieze familii și să aibă copii. Acum biserica e plină de copii și ne străduim să construim o nouă biserică mai mare, care să ne cuprindă pe toți. Părintele Calciu nu a trăit să slujească în această biserică, i-a văzut doar planurile, a umblat neobosit să caute teren pentru ea, a reușit să semneze actele de vânzare-cumpărare pentru acest teren și a sfințit locul în care urmează să fie construită.

Părintele Gheorghe Calciu era un om dârz și mândru, aspru câteodată, întotdeauna blând și înduioșat înaintea copiilor. Privirea lui serioasă se topea și se însenina de câte ori vedea un copil. Era un om energic și neobosit, mereu pe drum, într-o țară în care distanțele sunt mari și obositoare. Aproape în fiecare zi la biserică, întru rugăciune sau oficiind slujbe de botez, cununie sau parastas, și în rest pe la spitale și în casele oamenilor, să le aline rănilor trupești sau sufletești, pe la organizațiile de caritate să ducă celor mai nevoiași mâncare sau produse casnice preluate de la diverse magazine, la colindă, din casă în casă, pe o arie de câteva ore de drum, timp de o lună, pe vreme rea sau bună, înainte de Crăciun, să aducă lumina și cântecul datinei în casele oamenilor departe de țară, cel puțin o dată pe an în România, și, mai presus de toate, nelăsând nici o sărbătoare și nici o vecernie să treacă fără să slujească, întru slava lui Hristos. Biserica Sfânta Cruce din Alexandria este foarte mică și are în față o grădiniță cu flori iar pe partea dreaptă o viță de vie boltită, ca în curțile dobrogene, de unde e părintele de loc. Era un colț de Românie pentru noi, cei departe de casă, și ne duceam cu drag la ea, ne încântau, vara, florile de acasă – floarea soarelui, regina nopții, păraluțele - iar toamna miroseam și uneori gustam strugurii cei fumurii. Părintele avea grijă și de grădină, făcea și lumânări din ceară reciclată, dădea și cu aspiratorul în biserică, când era nevoie. Pentru că viața în America este rapidă și trepidantă, puțini sunt cei care își mai fac timp să facă lucruri de mână, așa că le făcea, și pe acestea, părintele. Și când aveam probleme, ne duceam, cu toții la el, și i le vărsam, pe cap, tot lui. Cât de iluzorii trebuie să fi sunat toate aceste necazuri unui om care a petrecut un sfert din viață în închisoare! Dar nu făcea niciodată aluzie la acestea, ne asculta cu

răbdare și încerca să ne dea sfatul cel bun. Ne dojenea, câteodată, unora nu le place să fie dojeniți, și oamenii aceia încetau să mai vină la biserică. Ne spunea, la predică, nouă, tinerilor care ajungeam la prânz la biserică: “La petrecere reușiți să ajungeți la timp, dar la biserică nu. La servicii faceți ore suplimentare duminica, dar la biserică nu ajungeți, o dată pe săptămână.” Numai cei care au avut încredere în cuvântul său și care erau aproape de Dumnezeu au rămas cu el. Și n-au fost puțini.

Acum părintele s-a stins din viață. Pe 21 noiembrie 2006, Dumnezeu l-a suit la ceruri pe Părintele Calciu, într-o zi mare de sărbătoare, Intrarea în Biserică a Născătoarei de Dumnezeu. I-a închis, cumva, și ciclul vieții, pe 23 noiembrie urma să împlinească 81 de ani.

Slujba de înmormântare din țara lui adoptivă a avut loc sâmbătă, 25 noiembrie 2006, la biserica Sfânta Cruce din Alexandria, VA. Majoritatea enoriașilor au venit în cucernicie, îmbrăcați sobru sau în negru, cu mult înainte de începerea slujbei. Eram cu toții sfârșiți de tristețe și parcă tot nu ne venea să credem că Părintele nu mai e, că nu mai merge printre noi, atingându-ne cu mângâierea mâinii sau căldura vorbei. Organizarea a fost impecabilă, toate erau la locul lor: vasele cu flori, lumânările înfășurate în batiste sau ștergere, fotografiile părintelui, cu ultimul său îndemn, de a ne iubi, a ne ruga și a ne ajuta, pachetele de pomană, cameramanii, fotografii. Tot cei care organizează de obicei picnicuri, mese festive sau Hramul bisericii s-au ocupat și de înmormântare, de data aceasta mulți cu ochii roșii de plâns și frânți de oboseală după nopți nedormite, petrecute în spital, după zile de pregătire, după ziua de vineri, cu slujba de stâlpi și cu priveghi toată noaptea. Slujba în sine a fost emoționantă și impresionantă. Au participat la ea Înalț Prea Sfințitul Arhiepiscop Nathaniel, Prea Sfințitul Episcop Irineu, un sobor de 14 preoți din toate colțurile Statelor Unite și din România, dascăli, călugări, studenți la teologie. S-a construit un podium de lemn pe care urmau să slujească preoții și diaconii, neîncăpător de flori și de coroane. Vremea a fost pe sufletul părintelui. După ce miercuri și joi a plouat fără încetare, vineri, când trupul său neînsuflețit a fost adus la biserică, s-a înseninat dintr-o dată, iar sâmbătă în timpul slujbei soarele a strălucit pe cerul înalt și senin.

N-am fi avut loc cu toții înăuntru, în biserică. Eram afară cu toții și la ora 11:00 dimineața, când a început slujba, locul era umbrit, de la clădirea de vizavi, înaltă de 26 de etaje. Pe măsură ce slujba progresa, soarele ne încălzea, pe rând, pe toți: pe noi, cei care am venit să îl petrecem pe ultimul drum, apoi pe fața obosită a părintelui și la final, ca un apogeu, pe toți cei de pe podium, care cântau așa de frumos și curat. Slujba a durat două ore și jumătate și am reușit să stăm cu toții în picioare, tot timpul.

În biserică sunt scaune și dintr-un motiv sau altul ne așezăm pe ele, în timpul slujbelor de duminică sau de vineri seara. Părintele niciodată nu a stat jos în timpul slujbelor, numai noi ne odihneam, obosiți și hărțuiți de ne-timp și de probleme. Acum eram cu toții în picioare, aducându-i părintelui un ultim omagiu.

Ultimele zile ale vieții au fost ca un rezumat fidel al trecerii sale tumultuoase dar și calme pe pământ. Ba acceptat și binevenit în țara lui dragă, România, ba persecutat și alungat de ea, ba înconjurat de mulți oameni, ba singur cu desăvârșire, pendulând între Statele Unite și România, cu două slujbe de înmormântare, cu două țări, care pe rând, i-au oferit sprijin și adăpost, părintele intră în posteritate. După o slujbă extraordinară, unde a fost înconjurat de cei dragi, a mers la o casă funerară unde nimeni nu a avut voie să îl viziteze. Pe avion a fost singur, în cală, și apoi, în țară, a fost înconjurat iarăși de oamenii cei dragi lui. Așa a fost și în viață, singur cu desăvârșire în celulă sau înconjurat de studenți, de copii, sau de oameni de toate neamurile, reuniți prin ortodoxie.

Dumnezeu să îl odihnească după truda, sufletul, credința și milostivenia lui. O să ne lipsești, Părinte!

Să ne ierți, dacă te-am supărat, cucernice Preot Gheorghe Calciu!

Iar acum, la final, aș vrea să împart cu dumneavoastră trei momente pe care mi le aduc bine aminte, din viața mea și a familiei mele alături de Părintele. În trecerea mea efemeră pe pământ am impresia că aceste momente îl fixează oarecum mai bine, pe Părintele, în sufletele noastre.

La un interval de aproape 25 de ani, am fost din nou la spovedanie, și eram tare confuză și bulversată – “Cu ce să încep?”, “Ce să îi spun?” Așa se face că am intrat acolo plângând. Părintele m-a întrebat direct: “L-ai înșelat pe Leon?” și atunci mi-am dat seama cât de insignifiante erau problemele mele, și cum, puse în perspectivă, au părut mărunte și efemere.

Îmi aduc aminte cum le zicea băieților mei, pe rând, (sunt născuți la doi ani diferență și sunt botezați de Părintele), înainte de miruire: “Creștine, ți-a ajuns atâta pâine?” pentru că fiecare dintre ei, a fost, la rândul său, fometos de anafură și vroia să meargă la “Părintele” și “acolo unde ne dă pâine,” adică la biserică.

O să îmi lipsească vocea lui, care ne zicea de fiecare dată, cu dojană drăgăstoasă: “Iar n-ați mai venit pe la biserică, Păcătoșilor,” iar la împărtășanie îi întreba pe băieții mei, pe rând, dacă au fost cuminți. Teodor, cel mare, se gândea și răspundea, puțin rușinat: “Așa și așa” iar Ștefan, cel mic, răspundea fără ezitare: “Da,” la care Părintele nu mai avea nici o replică. Acum nu ne mai rămâne decât să ne rugăm pentru sufletul lui și să îi aprindem câte o lumânare, de câte ori avem prilejul.

Sfântul Apostol Iacob

Sfântul Apostol Iacob a fost fiul lui Zevedeu și fratele Sfântului Evanghelist Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu. Și era unul din cei doisprezece apostoli, care, împreună cu fratele său, lăsându-și corabia, pe tatăl său și mreaja sa, a mers după Iisus la chemarea Lui cea dumnezeiască și Îi urma pretutindeni, luând aminte la învățăturile ce ieșeau din Preacurata Lui gură și vedea minunile ce se făceau de El. Pe acești doi frați apostoli i-a iubit Domnul atât de mult, încât unuia dintre ei i-a dat pieptul Său spre rezemare, iar acestuia i-a făgăduit paharul Său, pe care l-a băut pe Cruce. Însă și ei au iubit atât de mult pe Domnul lor și atâta râvnă au arătat după El, încât au voit să pogoare foc din cer, asupra celor ce nu credeau în Hristos, ca să-i piardă. Și ar fi făcut aceasta, dacă nu i-ar fi oprit îndelungrăbdătorul Hristos.

Pe acești amândoi frați, Iacob și Ioan și pe Sfântul Apostol Petru nicidecum nu-i lăsa Domnul fără să le spună ceva; și mai ales le descoperea lor mai mult decât celorlalți, dumnezeieștile Lui taine, precum pe Tabor, când, vrând să-Și arate slava dumnezeirii Sale, a luat pe Petru, pe Iacob și pe Ioan. Iar după patima cea de bunăvoie și după Învierea și Înălțarea Domnului nostru și după primirea Sfântului Duh, Sfântul Apostol Iacob s-a dus în Spania și în alte părți, propovăduind Cuvântul lui Dumnezeu și s-a întors iarăși în Ierusalim. Și a fost iudeilor înfricoșător ca un tunet, pentru că, neîndoindu-se, învăța cu toată îndrăzneala despre Iisus Hristos, cum că El este adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii. Și biruia pe farisei și pe învățătorii Legii din dumnezeieștile Scripturi, muștrând și ocărând împietrirea inimii și necredința acelorora. Iar ei, neputând să stea împotriva cuvintelor lui cele nebiruite, a momit cu aur contra lui pe un oarecare filozof vrăjitor, anume Ermoghen, ca să aibă înfruntare cu Iacob și să-i rușineze învățătura lui.

Vrăjitorul, fiind mândru și nevoind să vorbească singur cu Iacob, a trimis pe ucenicul său, care se numea Filit, zicând: "Nu numai pe mine singur, dar nici pe ucenicul meu nu va putea Iacob să-l biruiască în înțelepciune. Dar Filit, vorbind cu Sfântul Iacob, n-a putut să se împotrivescă înțelepciunii Sfântului Duh, care era în apostol; ci a tăcut ca un mut și nu și-a deschis gura spre împotrivire. Și, cunoscând adevărul, s-a umilit, și întorcându-se la vrăjitor, învățătorul său i-a spus că este nebiruită învățătura lui Iacob, pe care o întărește și cu minuni, sfătuind pe învățător, ca, lăsându-și dascălia sa, să binevoiască să fie ucenic al lui Iacob. Iar tiranul Ermoghen, cu vrăjile sale, a chemat pe diavoli și le-a poruncit, ca să țină pe Filit în loc, ca pe un legat, ca să nu se poată mișca cîtuși de puțin

Și i-a zis: *"Voi vedea de te va izbăvi Iacob acela"*. Iar Filit a trimis pe un oarecare în taină la apostol, înștiințându-l despre legarea sa de la diavol, prin vrăjile lui Ermoghen. Iar apostolul a trimis la el mahrama sa, poruncindu-i, ca, luându-o, să zică cuvintele acestea: *Domnul dezleagă pe cei ferecați în obezi, Domnul ridică pe cei surpați*. Zicând acestea Filit, îndată s-a liberat din legarea cea nevăzută, iar diavolii, prin mahrama apostolului înfricoșându-se de puterea cuvintelor celor grăite, au lăsat pe Filit, care, a alergat la Sf. Iacob și, învățând dreapta credință, s-a botezat.

Ermoghen, umplându-se de mânie și ură, a jurat pe diavolii ce-i slujeau, că pe Iacob și pe Filit legați să-i aducă la dânsul. Dar după ce s-au apropiat diavolii de casa în care era Sfântul Iacob cu Filit, îndată Îngerul Domnului, prin porunca lui Dumnezeu, a prins pe diavolii aceia și, legându-i cu nevăzute legături, îi muncea. Iar diavolii cei nevăzuți, minunându-se de puterea lui Dumnezeu, strigau în auzul tuturor, zicând: *"Iacobe, Apostole al lui Hristos, fii milostiv nouă, pentru că noi cu porunca lui Ermoghen am venit să te legăm pe tine și pe Filit; dar iată, acum suntem tare legați și cumplit munciți!"* Iar Iacob a zis: *"Îngerul lui Dumnezeu cel ce v-a legat pe voi, acela să vă dezlege și, ducându-vă, aduceți aici la mine pe Ermoghen, fără de nici o vătămare"*. Și îndată diavolii fiind dezlegați, au alergat la Ermoghen și apucându-l, într-o clipeală a ochiului, l-au legat și l-au dus înaintea apostolului, rugând pe apostol ca să-i libereze și să izbândească asupra lui Ermoghen. Iar apostolul a întrebat pe diavoli pentru ce n-au legat pe Filit, precum le-a fost lor porunca de la Ermoghen. Răspuns-au diavolii: *"Noi nici muștele din casa ta nu putem să le mișcăm"*. Deci, a zis apostolul către Filit: *"Domnul nostru ne-a poruncit să răsplătim bune pentru rele; deci, dezleagă pe Ermoghen și-l fă slobod de diavoli"*. Și a fost așa, iar apostolul a zis către Ermoghen cel dezlegat din legăturile diavolilor: *"Domnul nostru nu voiește ca să aibă slugi fără voie, slujindu-i de nevoie, ci de voia cea bună. Deci, tu du-te oriunde voiești"*. Și a zis Ermoghen: *"Dacă voi ieși din casa ta, îndată mă vor ucide diavolii, pentru că știu cât de cumplită este mânia lor și nu-mi este cu putință să mă izbăvesc de dânsii, dacă nu mă vei apăra tu"*. Atunci Iacob i-a dat în mâini toiagul său. Iar Ermoghen, mergând cu toiagul acela la casa sa, nici o supărare sau frică n-a avut de la diavoli. Cunoscând puterea lui Hristos și văzând neputința diavolească, a adunat cărțile vrăjitoriei sale și le-a dus la Iacob și, căzând la picioarele lui, striga: *"Robule al lui Dumnezeu Cel adevărat, cel ce scoți sufletele omenești din pierzare, miluiește-mă și primește-mă pe mine"*. (Fragment din Viețile Sfinților. Extras de la: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsapr/04-30-sf_ap_iacob.html)

Aprobarea planurilor arhitecturale pentru Biserica Sfântului Apostol Andrei

Dragi credincioși, vă anunțăm cu bucurie că Înalt Prea Sfințitul Nathanael ne-a înștiințat că Episcopia, prin Comisia de artă religioasă a aprobat planurile arhitecturale ale noii Biserici. Dorim să mulțumim ÎPS Nathanael, membrilor comisiei, și arhitecților Bisericii noi, pentru ajutorul, sfatul cel bun și promptitudinea cu care au fost realizate și aprobate aceste planuri. Prin rugăciunea, gândul bun, sfatul, înțelegerea și ajutorul financiar pe care ni-l oferiți vom reuși împreună să construim o nouă biserică atât de necesară nevoilor parohiei noastre. Vom reveni cu amănunte în numărul viitor. (*Consiliul Parohial*)

Bazarul de primăvară – 5 mai 2007

Comitetul Doamnelor organizează sâmbătă, 5 mai 2007, Bazarul de primăvară în sala socială a Bisericii Sfânta Cruce. Se vor pregăti bunuri tradiționale românești: sarmale, cozonaci, plăcinte. Se vor vinde jucării, lucruri de îmbrăcăminte sau de casă. Fondurile donate cu această ocazie vor fi folosite spre a sponsoriza copiii din parohie care doresc să participe la tabăra Episcopiei de la Vatra, Michigan. Vă invităm să participați la acest eveniment anual al parohiei noastre.

Pentru a dona lucruri sau voluntaria în organizarea acestui eveniment, precum și pentru orice alte informații adiționale, vă rugăm să o contactați pe Dna. Gina Ardelean (ardelean@yahoo.com) tel. 202 256-9310.

Festival Românesc – 20 mai 2007

Festivalul va avea loc în parcul Carderock (I-495, Maryland, Exit 41-Clara Barton Pkwy), indiferent de condițiile meteo. Din programul artistic vă semnalăm: cântăreața de muzică populară Mioara Pitulice, Ansamblul de dans "Ciprian Porumbescu" din Suceava și "Formația Ardeleana". De asemenea veți putea servi specialități din bucătăria românească, degusta vinuri din podgoriile românești și veți putea admira portul popular românesc. Vă așteptăm să petrecem împreună clipe de neuitat. Pentru sponsorizări vă rugăm să contactați organizatorii la evenimente@sfantacruce.org sau la (703) 229 8814.

Buletinul săptămânal este realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Părintelui Claudiu Luțai de către Comitetul pentru publicațiile parohiei. Coordonator: Mihai Boicu. secretar@sfantacruce.org
Au participat următorii membri: Lucian Blîndu, Cristina Boicu, Elena Chiru, Doina Danciu, Elisabeta Martin, Victoria Oancea, Delia Velculescu și Michaela Yossif.

Programul Slujbelor**Sâmbătă 5 mai***19:00 Vecernie,**Acatistul Sfântului Nectarie***Duminică 6 mai**

Sfântul și Dreptul Iov

Duminica Slăbănogului

*9:30 Utrenie**10:30 Sfânta Liturghie***Sâmbătă 12 mai***19:00 Vecernie,**Acatistul Sfântului Nectarie***Duminică 13 mai**

Duminica Orbului

*9:30 Utrenie**10:30 Sfânta Liturghie***Alte sărbători****Miercuri 2 mai**

Înjumătățirea Praznicului

Marti 8 mai

Sf. Apostol Ioan Evanghelistul

Joi 17 Mai

Înălțarea Domnului

Ziua Eorilor

Zile de postMiercuri 2 mai (post -
dezlegare la vin și untdelemn)

Vineri 4 mai (post)

Miercuri 9 mai (post)

Vineri 11 mai (post)

**HOLY CROSS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**5150 Leesburg Pike
Alexandria VA 22302**NON PROFIT
ORGANIZATION**

Pentru a susține multiplicarea buletinului vă sugerăm donația de 25\$ pentru anul 2007 (specificați pentru buletinul săptămânal).
Pentru a-l primi săptămânal acasă vă sugerăm donația minimă de 40\$ pentru anul 2007 (specificați pentru buletinul săptămânal).